

Реферат на тему: "Біографія Євгена Маланюка"

Євген Маланюк

Реферат

на тему:

"Біографія Євгена Маланюка"

Євген Маланюк

(1879 – 1968)

Євген Филімонович Маланюк – український поет, культуролог, літературний критик. Народився 20 січня 1897 року в Архангороді на Херсонщині (тепер село Новоархангельськ Кіровоградської обл.). Закінчив Єлисаветградське реальне училище і вступив до Петербурзького політехнічного інституту. Але з початком світової війни став слухачем Військової школи в Києві, після закінчення якої його направили на Південно-Західний фронт, де Є. Маланюк познайомився з начальником штабу першої Туркестанської дивізії полковником Євгеном Мешковським, який після вибуху Жовтневої революції закликає його повернутись на Батьківщину, щоб взяти участь в обороні Української Держави. Євген Маланюк працює в Генеральному Штабі України, пізніше стає ад'ютантом генерала Василя Тютюнника, командуючого Наддніпрянською Армією УНР. У 1920 році опиняється в таборі для інтернованих поблизу польського міста Коліша. Разом із кількома друзями (Ю. Дараган, М. Чирський, М. Грива та інші) видає журнал "Веселка", де побачили світ його перші поезії. 1923 року разом із Михайлом Селегієм і Михайлом Осикою випускає в світ невелику збірку поезій "Озимина". Пізніше перебрався до Чехословаччини, там у Подєбрадах закінчив гідротехнічний відділ Української господарської академії. Брав активну участь у суспільно-політичному житті. У міжвоєнний період з'являються в світ його збірки поезій "Стилет і стилос" (1925), "Гербарій" (1926), "Земля й залізо" (1930), "Земна Мадонна" (1934), "Перстень Полікрата" (1939). Наприкінці другої світової війни Євген Маланюк переїжджає до Німеччини, а пізніше до Нью-Йорка. Вже за океаном виходить його поема "П'ята симфонія" (1954), збірки "Влада" (1951), "Остання весна" (1959), "Серпень" (1964). Культурологічні розвідки та літературно-критичні праці зібрані в двох томах "Книги спостережень" (1962, 1966). Вже після його смерті побачила світ збірка "Перстень і посох" (1972).

Ідея утвердження державності України – центральна ідея поетичного Універсуму Євгена Маланюка. Поет звертається до витоків української державницької традиції – князівсько-дружинницької доби, періоду гетьманування Б. Хмельницького, І. Мазепи, П. Орлика, в ній прагне відшукати підстави для творення сучасної держави. Однак образ України – внутрішньо роздвоєний, дуалістичний, він постає перед читачем в двох своїх іпостасях: Степова Еллада та Чорна Еллада. І саме ця антиномія є для Євгена

Маланюка джерелом внутрішньої неструктурованості українського суспільства, втрати вольового, динамічного, державницького начала. Поет вибудовує своєрідну історіософську концепцію буття України, елементами якої є Еллада, варяги та Рим. Еллінський гіпертрофований індивідуалізм, панестетизм має бути згармонізований варязьким активізмом та ієрархічністю Риму, ці три елементи мають існувати не окремо, лиш в своєму поєднанні, синтезі. У творенні свого образу України Євген Маланюк виходить із конкретних історичних та географічних реалій, бо саме Україна – це місце трагічної зустрічі Заходу та Сходу, цією обставиною зумовлене те, що вона довгий час лишалася суб'єктом, а не об'єктом історичного процесу. Українець – "пісняр, мудрець і гречкосій" – здатний швидше до ліричної рефлексії, пасивного споглядання навколишньої дійсності, а не до адекватної вольової реакції на зовнішню загрозу. На противагу цьому Євген Маланюк розвиває цілу комплексну теорію "мазепинства", центральне місце в якій займає пророча візія майбутнього провідника України, який має поєднати державний досвід Мазепи, патріотизм та дипломатичний хист Пилипа Орлика, цільність світогляду Тараса Шевченка, в постаті якого поєдналися поет та державотворець. Водночас Євген Маланюк – це і ніжний лірик, тонкий метафорист, що в своїй поезії поєднує сувору аскетичність вислову, здатність до сильних почувань з витонченою ритмомелодикою, проникненням в глибини людської психології.

Помер 16 лютого 1968 року.

"Для Євгена Маланюка не існує альтернативи: традиції чи новаторство? Вони нерозривні. І так само в дилемі: новаторство як мета чи зумовленість форми змістом? Поет віддає перевагу доцільності. Бо краса – тільки у відповідності змісту й форми, в симфонізмі почуттів й інтелекту, інтуїтивного й конструктивного начал.

Природно, зо поет послуговується найбагатшим арсеналом поетичних засобів: ліричних, епічних і драматичних, традиційних і новочасних, близьких до народнопоетичних (умовно кажучи – простих) і вишукано "класичних". А головне, що симфонізм (за визначенням М. Грушевського – синкретизм) його поетики відбиває симфонізм (єдність, цілісність і багатоманітність) світу: буття українського народу як процесу, його долю, характер, що бачаться в конкретних виявах і мисляться як наслідок розвитку десятиків віків та поколінь."

П. Кононенко